

ASEAN Community

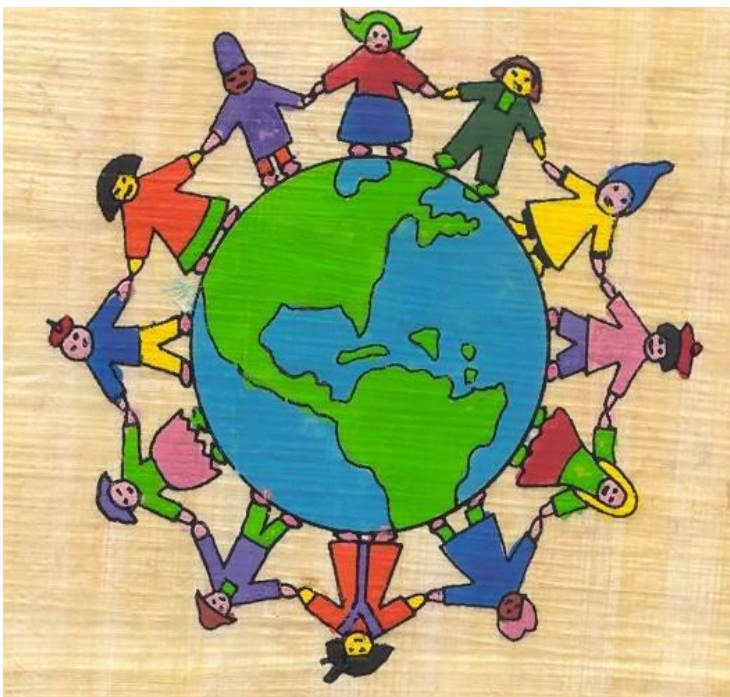

1. อาเซียน คืออะไร

อาเซียน หรือ Association of Southeast Asian Nations : ASEAN หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เรียกย่อ ๆ ว่า อาเซียน เป็นองค์กรที่ถือกำเนิดตามปฏิญญากรุงเทพ ฯ (Bangkok Declaration) ของผู้นำประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 5 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์และไทย ที่จะให้มีการรวมกลุ่มและร่วมมือกันเสริมสร้างให้ภูมิภาคมีสันติภาพอันนำมาซึ่งเสถียรภาพทางการเมือง และความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งต่อมา บรูไนดารุ

สหประชาชาติ ได้เข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 6 ในปี พ.ศ.2527 เวียดนามเข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 7 ในปี พ.ศ.2528 ลาวกับพม่า เข้าเป็นสมาชิกพร้อมกันเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2540 และสุดท้าย กัมพูชาเข้าเป็นสมาชิกในปี พ.ศ.2542 ทำให้ปัจจุบันอาเซียนมีสมาชิกรวม 10 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา มีประชากรรวมประมาณ 600 ล้าน

2. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คืออะไร

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ ASEAN Economic Community เป็นการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกอาเซียน โดยมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมอาเซียนให้เป็นตลาดและฐานผลิตเดียว มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ และการลงทุน แรงงานฝีมือ และเงินทุนอย่างเสรี ภายในปี พ.ศ.2558 (ค.ศ.2015) และได้กำหนดยุทธศาสตร์สำคัญ 4 ด้านหลัก คือ

- 1) การเป็นตลาดเดียวและฐานการผลิตร่วมกัน ให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือและเงินทุนอย่างเสรี

2) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียนโดยส่งเสริมกรอบนโยบายด้านเศรษฐกิจที่สำคัญ เช่น กรอบนโยบายการแข่งขันของอาเซียน สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายภาษีและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การขนส่งและเทคโนโลยีสารสนเทศ) เป็นต้น

3) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค เพื่อลดช่องว่างการพัฒนาระหว่างประเทศสมาชิก โดยการสนับสนุนการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และส่งเสริมโครงการต่าง ๆ ภายใต้กรอบการริเริ่มการรวมกลุ่มของอาเซียน เป็นต้น

4) การบูรณาการการเข้ากับเศรษฐกิจโลก เน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนที่มีต่อประเทศภายนอกภูมิภาค เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรี และการสร้างเครือข่ายด้านการผลิตและจำหน่าย เป็นต้น

3. ผลกระทบจากการเปิดเสรีทางการค้าต่อตลาดแรงงานไทย

ประเทศสมาชิกอาเซียนได้รวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ โดยมีเป้าหมายเพื่อจัดตั้งเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ที่มีเป้าหมายส่งเสริมอาเซียนให้เป็นตลาดเดียวและฐานการผลิตร่วมกัน ให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ และเงินทุนอย่างเสรีภายใน ปี พ.ศ.2558 (ค.ศ.2015)

การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้เศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียนมีการเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกอาเซียนในช่วงที่ผ่านมา (ค.ศ.2000-

2009) มีทิศทางเพิ่มขึ้นทุกปียกเว้นในปี ค.ศ.2009 อัตราการเติบโตลดลงเล็กน้อยอันเนื่องมาจากวิกฤตเศรษฐกิจ การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ค.ศ.2015 จะทำให้เศรษฐกิจในภูมิภาคมีความเข้มแข็ง เพราะประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะเป็นแหล่งการลงทุนที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 3 โดยเป็นรองจากจีน และอินเดีย เท่านั้น ประเทศไทยในฐานะสมาชิกของอาเซียนได้รับประโยชน์จากการค้ากับประเทศสมาชิกอาเซียนเพิ่มขึ้นโดยจาก หนึ่งล้านล้านบาทในปี ค.ศ.2000 เป็น สองล้านล้านบาทในปี ค.ศ.2009 การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับตลาดแรงงานไทย และสร้างโอกาสการมีงานทำแก่แรงงานไทยมากขึ้น

4. การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีเฉพาะแรงงานฝีมือเท่านั้น เริ่มต้นที่ 7 อาชีพ

ตามปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2 (Bali Concord II) ซึ่งเป็นผลมาจากการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2547 ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ได้กำหนดให้จัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกัน (Mutual Recognition Arrangements : MRAs) ด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลัก เพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายนักวิชาชีพ หรือแรงงานเชี่ยวชาญ หรือผู้มีความสามารถพิเศษของอาเซียนได้อย่างเสรี การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีดังกล่าว เป็นการเคลื่อนย้ายเฉพาะแรงงานฝีมือและต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อตกลงยอมรับร่วมกัน (MRAs) ของอาเซียน การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีจะเริ่มในปี ค.ศ.2015 ปัจจุบันประเทศสมาชิกอาเซียนได้จัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกัน (MRAs) ใน 7 สาขาด้วยกันคือ วิศวกรรม พยาบาล สถาปัตยกรรม การสำรวจ แพทย์ ทันตแพทย์ และนักบัญชี ส่วนสาขาอื่น ๆ ยังอยู่ระหว่างพิจารณา ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยคือ จำกัดอยู่ในกลุ่มแรงงานฝีมือ ฉะนั้น ตลาดแรงงานไทยจึงได้รับผลกระทบไม่มากนัก โดยด้านบวกคือ ตลาดแรงงานใหญ่ขึ้น ทำให้แรงงานไทยมีโอกาสได้งานทำมากขึ้น ส่วนด้านลบคือ มีการแข่งขันโดยแรงงานจากกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนมากขึ้น ทั้งนี้ ผลกระทบดังกล่าวจะเป็นด้านบวก หรือด้านลบมากกว่านั้นขึ้นอยู่กับความพร้อมของแรงงานในแต่ละประเทศ และยังมีเวลาที่จะเตรียมความพร้อมของแรงงานไทยในการพัฒนาทักษะฝีมือเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานในภูมิภาคอาเซียน

5. ผลการวิจัยชี้นักเรียน นักศึกษา ซึ่งเป็นเยาวชนของไทย ยังไม่ทราบเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี

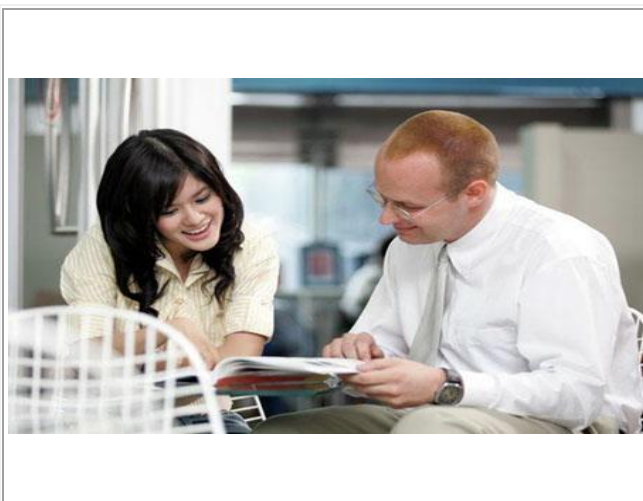

จากการสำรวจของกรมการจัดหางาน โดยกองวิจัยตลาดแรงงาน เรื่อง ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในประชาคมอาเซียน : ศึกษาเฉพาะกรณี นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร จำนวน 736 คน ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ หรือ ร้อยละ 99.46 ยังไม่ทราบเรื่องการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในประชาคมอาเซียน มีเพียงร้อยละ 0.54 เท่านั้น ที่มีความรู้ ความเข้าใจ ดังนั้นทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องควรมี การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ในเรื่องนี้ให้มากขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานเสรี ซึ่งจะมีการแข่งขันกันมากขึ้น และในขณะ เดียวกันก็เป็นการขยายตลาดสำหรับแรงงานไทยเพิ่มมากขึ้นด้วย

6.นักเรียน นักศึกษา ควรเตรียมตัวอย่างไรบ้าง

นักเรียน นักศึกษา จึงควรที่จะเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ สำหรับใช้ในการสื่อสาร และการทำงาน รวมทั้ง ความรู้ด้านวิชาการในแขนงต่าง ๆ และสำหรับสาขาวิชาหลัก ที่ได้มีการจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกันแล้ว 7 สาขา คือ วิศวกรรม พยาบาล สถาปัตยกรรม การสำรวจ แพทย์ ทันตแพทย์ และนักบัญชี เป็นสาขาที่จำเป็นต้องมี พื้นฐานด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์มาก่อน ส่วนสาขาอาชีพอื่น ๆ ยังอยู่ระหว่างการ พิจารณา

ดังนั้น นักเรียน นักศึกษา ควรให้ความสนใจ และวางพื้นฐานของตนเองให้ดี มีความพร้อม ที่จะหางานทำ ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว เพราะไม่เพียงแต่ทำงานในประเทศ เท่านั้น หากยังสามารถทำงานในต่างประเทศได้อีกด้วย

อ้างอิง : กองวิจัยตลาดแรงงาน ฝ่ายวิเคราะห์ตลาดแรงงาน. เจื่อนไขเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในประชาคมอาเซียน, กรุงเทพฯ : กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน, 2553.

แหล่งที่มา: สำนักงานจัดหางานจังหวัดเชียงใหม่.2554 (ออนไลน์)

ASEAN Community

At its Ninth Summit in October 2003 the Association of South East Asian Nations (ASEAN) announced its intention to create an **ASEAN Community** based upon three pillars: ASEAN Security Community, ASEAN Economic Community and an ASEAN Socio-Cultural Community. A year later ASEAN established the Vientiane Action Programme to realise this goal.

The process of ASEAN community building is a result of the considerable change in the association's mission in the recent two decades. The end of the Cold War, the advance of globalisation, the rise of China and India in economic size and political influence as well as the Asian financial crisis have forced ASEAN to shift from its original preventive diplomacy of maintaining peace and harmony among its members and in the region to the constructive diplomacy of community building to cope with increasing political and economic competition in a globalised world.

In more details, one of the most notable threats to ASEAN members is China, whose robust economy is in direct competition with those of its Southeast Asian neighbours, especially in trade and foreign direct investment.

Meanwhile, in recent years, the sleeping dragon has also tried to enhance its economic and political influence and presence in the region, particularly in

Myanmar, Laos, Vietnam and Cambodia. This important change has increasingly drawn ASEAN states, which share the common fear of intrusive outside powers, into the long-term strategic competition between the United States and China in Asia Pacific. In order to cope with China and avoid external intervention, Southeast Asian countries feel the need to act collectively and to lean on each other, so that they can have combined strengths as well as better bargaining power in both economic and political issues. The same will work when dealing with an amalgamated or regional community such as the United States and the European Union, or with international organisations such as the United Nations and the World Trade Organisation.

Besides, in the time of economic globalisation and after it was hit hard by the Asian financial crisis, forming an economic community will help Southeast Asia boost its economic competitiveness and attractiveness to investors inside and outside the region (Almonte, 2006). In a 2003 study done for the ASEAN economic ministers by McKinsey & Company warned that “The region is falling behind its rivals. Turning it into a true single market would... help restore its economic luster”.

In terms of political and security issues, internal ethnic and religious tensions (most dangerously in Myanmar, Southern Thailand, Eastern Indonesia and Southern Philippines) have led to cross-border instability, terrorism, illegal migration and drug-trafficking. These and other problems such as air pollution, avian flu, AIDS all require regional concerted and coordinated actions.

Against this backdrop, the future of the region and of ASEAN will be, to a considerable extent, contingent on the degree of success of community building.

The ASEAN Community is based on three intertwined and mutually reinforcing pillars: ASEAN Security Community (ASC), ASEAN Economic Community (AEC) and ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC). The ASC is expected to maintain and strengthen peace, security and stability and enhance ASEAN's capacity for self-management of regional security. It includes maritime cooperation and fight against terrorism, but no plan for a regional military bloc or defence pact. Besides, member countries are free to pursue their own foreign policies and defence arrangements. Meanwhile, the mission of the AEC is to develop a single market and production base that is stable, prosperous, highly competitive and economically integrated with effective facilitation for trade and investment in which there is free flow of goods, services investment, skilled labours, and freer flow of capital. But it will not adopt a common currency like the European Union. And last but not least, the ASCC is for a Southeast Asia bonded together in partnership as "a community of caring and sharing societies". The ASCC Plan of Action contains four core elements: Building a community of caring societies, Managing the social impact of economic integration, Enhancing environmental sustainability, and Strengthening the foundations of regional social cohesion towards an ASEAN Community. In 2005, member countries agreed to establish an ASEAN Charter, which would serve as the legal and institutional framework for the regional organisation and the ASEAN

Community. Although it will not take on any supranational functions, with its ambitious goals, the ASEAN Community is believed to have far-reaching and important impacts on the lives of the people in Southeast Asia.

<http://en.wikipedia.org>